

Mariusz Czyżak

Prowadzenie gier hazardowych w Internecie w świetle polskiego prawa

Ekonomiczne Problemy Usług nr 68, 299-307

2011

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

MARIUSZ CZYŻAK

Urząd Komunikacji Elektronicznej

PROWADZENIE GIER HAZARDOWYCH W INTERNECIE W ŚWIETLE POLSKIEGO PRAWA

Wprowadzenie

Wśród funkcji państwa, rozumianego nie w sposób klasyczny jako konglomerat terytorium, ludności i suwerennej władzy, ale jako podmiot publicznoprawny wyznaczający kierunki rozwoju gospodarki narodowej, wyodrębnia się m.in. funkcję regulacyjną. Sprowadza się ona do podejmowania przez struktury państwa uporządkowanych działań zmierzających do wywarcia wpływu na określone procesy społeczne i gospodarcze. Składają się zaś na nią zarówno działania polegające na ustalaniu określonych reguł prowadzenia działalności gospodarczej przez przedsiębiorców, jak i te związane z wyciąganiem konsekwencji względem podmiotów wspomniane zasady naruszających. Zależnie od rodzaju sektora gospodarczego, którego aktywność ta dotyczy, ingerencja państwa przybierać może różny kształt i różną skalę. Tam, gdzie wpływ na sytuację ekonomiczną i osobistą obywateli, może osiągnąć poważne rozmiary, a ryzyko wystąpienia zjawisk patologicznych względem nich jest znaczące, poziom regulacji jest wyższy i obejmuje zwykle szerokie instrumentarium rozmaitych środków prawnych.

Stąd też taką szczególną dziedzinę wykonywania działalności gospodarczej stanowi urządzenie gier hazardowych. Powodów takiego stanu rzeczy upatrywać należy w kilku ich aspektach. Po pierwsze, państwo przypisuje sobie prawo do sprawowania monopolu w tym obszarze aktywności ekonomicznej. Po drugie, losowość i rozmiar finansowy gier hazardowych sprawiają, że stają się one zwykle obszarem zainteresowania zorganizowanych grup i związków przestępczych. Stanowią one w konsekwencji doskonałe pole do uprawiania procederu tzw. prania brudnych pieniędzy, a zatem nadawania środkom pieniężnym pochodzącym z nie-

legalnych (zwykle przestępczych) źródeł walorów legalnie pozyskanych dochodów. Po trzecie, istotnym aspektem jest wymiar moralny tego typu działalności, która prowadzi częstokroć uczestników gier do uzależnienia od hazardu¹.

Zwłaszcza w ostatnich latach zagadnienie urządzania gier hazardowych stało się przedmiotem szczególnego zainteresowania instytucji państwowych tak ze strony władzy ustawodawczej, jak i wykonawczej. W konsekwencji podjęta została rządowa inicjatywa legislacyjna służąca do wprowadzenia istotnych ograniczeń i restrykcji w zakresie prawideł prowadzenia działalności w tym obszarze. Doprowadziła ona do uchwalenia ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych² (dalej: u.g.h.). Jej zastosowanie napotyka jednakże poważne trudności w przypadku gier prowadzonych *on-line*.

1. Pojęcie internetowych gier hazardowych i ich prawne ograniczenia

Co kryje się pod pojęciem gier hazardowych, które opisać można jako prowadzone *on-line* lub internetowe? W myśl postanowień art. 1 u.g.h. ustawodawca zaliczył do gier hazardowych trzy kategorie gier: gry losowe, zakłady wzajemne i gry na automatach. Za gry losowe uznał gry o wygrane pieniężne lub rzeczowe, których wynik zależy m.in. od przypadku, a warunki gry określa regulamin. Należą do nich: gry liczbowe; loterie pieniężne; gra telebingo; gry cylindryczne (ruletka); gry w karty; gry w kości; gra bingo pieniężne i fantowe; loterie fantowe, promocyjne i audiotekstowe (art. 2 ust. 1 u.g.h.). Pod pojęciem zakładów wzajemnych rozumieć należy zakłady o wygrane pieniężne lub rzeczowe, polegające na odgadywaniu wyników sportowego współzawodnictwa ludzi lub zwierząt (totalizatory) oraz wystąpienia określonych zdarzeń (tzw. bukmacherstwo) (art. 2 ust. 2 u.g.h.). Gry na automatach natomiast to gry na urządzeniach mechanicznych, elektromechanicznych lub elektronicznych (m.in. informatycznych) o wygrane pieniężne lub rzeczowe, w których gra zawiera element losowości (art. 2 ust. 3 u.g.h.). Ustawodawca nie zdefiniował zatem wprost, nie wprowadzając stosownego wyjaśnienia legalnego, gier hazardowych określanych mianem „internetowych”. Wspomina jedynie o grach prowadzonych z wykorzystaniem urządzeń elektronicznych, które stanowią mogą z kolei element sieci komputerowej, i ta jedynie wskazówka rzuca nieco światła na treść formułowanej definicji. Stwierdzić więc należy, że o podziale gier hazardowych na „tradycyjne” i „internetowe” decyduje charakter narzędzia technicznego wykorzystywanego przez organizatora gry jako płaszczyzna wymiany informacji i dokonywania transakcji z jej uczestnikami. Mając na uwadze powyż-

¹ M. Czyżak: *Odpowiedzialność za nielegalne urządzanie gier hazardowych w polskim systemie prawnym*, „Wojskowy Przegląd Prawniczy” 2009, nr 2, s. 13.

² DzU 2009, nr 201, poz. 1540.

sze, uznać można w konsekwencji, że pod pojęciem „internetowych gier hazardowych” kryją się gry hazardowe, w których medium służącym do porozumiewania się organizatorów oraz uczestników gry jest Internet.

2. Prawne ograniczenia w prowadzeniu gier hazardowych *on-line*

Czy przywołany powyżej fakt legislacyjny oznacza jednak, że prawodawstwo polskie i unijne nie reguluje w ogóle tej materii? Z pewnością znajduje się ona w sferze zainteresowania tak prawa wspólnotowego, jak i krajowego, a podstawowym celem przyświecającym prawodawcy w tym przypadku jest ograniczenie rozmiarów tego zjawiska.

Wspomnieć tutaj należy chociażby o rezolucji Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2009 r. w sprawie uczciwości gier hazardowych *on-line* (2008/2215(INI))³. Potwierdza się w niej, że: *państwa członkowskie mają prawo regulować i kontrolować rynki gier hazardowych zgodnie z ich tradycją i kulturą w celu ochrony konsumentów przed uzależnieniem, oszustwami, praniem brudnych pieniędzy i ustawianiem gier sportowych, a także z myślą o ochronie struktur użytkiwania środków finansowych, powstałych w oparciu o kulturę uprawiania hazardu, które pozwalają finansować działalność sportową i inne cele społeczne* (pkt 1 rezolucji). Co więcej, podkreśla się przy tym, że rozprzestrzenianie się hazardu *on-line* podwyższa niebezpieczeństwo występowania wspomnianych zjawisk patologicznych związanych w szczególności z obserwowanym w ostatnim czasie postępującym procesem przenikania się telewizji interaktywnej, telefonii komórkowej i stron internetowych umożliwiających oferowanie gier na odległość bądź gier hazardowych *on-line*, zwłaszcza osobom niepełnoletnim (pkt 14 rezolucji).

Ograniczenia w prowadzeniu gier hazardowych *on-line* dają się wywieść wprost także z przepisów polskiego prawa. I tak np. zakłady sportowe stanowią kategorię zakładów wzajemnych (art. 2 ust. 2 pkt 1 u.g.h.), których prowadzenie wymaga uzyskania zezwolenia (art. 6 ust. 3 u.g.h.). Obowiązująca ustawa o grach hazardowych dopuszcza dokonywanie zakładów tego rodzaju jedynie w punktach przyjmowania zakładów, stąd też wykluczona zostaje możliwość przyjmowania zakładów *on-line*. Nie stoi to przy tym w sprzeczności z prawodawstwem unijnym zapewniającym swobodę świadczenia usług⁴, jakkolwiek trudno sobie wyobrazić dokonanie przez ustawodawstwa krajowe skutecznego podziału „cyberprzestrzeni” poprzez wytyczenie w niej swego rodzaju granic państwowych.

³ Dz. Urz. UE C 87E z 1.04.2010, s. 30–35.

⁴ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 8 września 2009 r., Dz. Urz. C-42/07, LEX nr 513740.

Nadmienić należy bowiem, że niektóre ograniczenia w tej materii uznane zostały za dopuszczalne i uzasadnione z uwagi na interes ogólny, obejmujący w szczególności ochronę konsumentów, przeciwdziałanie oszustwom, porządek publiczny itp. W obszarze działalności gospodarczej związanej z prowadzeniem gier liczbowych wśród państw członkowskich istnieją jednakże poważne rozbieżności dotyczące promowanych przez nie wartości moralnych, religijnych i kulturalnych⁵. Państwa te korzystają zatem ze swobody w ustalaniu celów ich polityki w dziedzinie gier liczbowych oraz poziomu ochrony, do którego dążą. Zasadniczym celem regulacji krajowej ograniczającej swobodę przepływu usług jest zwalczanie przestępczości. Ma ona jednak zawsze zmierzać do ochrony użytkowników gier hazardowych przed oszustwami popełnionymi przez podmioty zarządzające te gry.

3. Nieprawidłowości towarzyszące urządzaniu gier hazardowych w Internecie

Sama istota prowadzenia gier hazardowych *on-line*, podobnie skądinąd jak w przypadku innych usług świadczonych drogą elektroniczną, sprawia, że wdrożenie i zapewnienie pełnego przestrzegania określonych przez państwo reguł prowadzenia działalności gospodarczej w określonym obszarze napotyka przeszkody poważniejsze niż w przypadku usług wykonywanych w sposób „klasyczny”, tj. przy bezpośrednim fizycznym kontakcie usługodawcy (przedsiębiorcy) i usługobiorcy (klienta).

Na czym polega trudność w nadzorze państwa nad zgodnością z prawem świadczenia usług polegających na urządzaniu gier hazardowych w Internecie? Wydaje się, że stanowi ona konsekwencję zaistnienia trojakiemu rodzaju przesłanek – formalnoprawnych, kryminalnych oraz etycznych.

Po pierwsze, prowadzenie gier hazardowych obwarowane zostało szeregiem ograniczeń, które trudno wyegzekwować w przypadku internetowych gier hazardowych. I tak np. prowadzenie działalności w zakresie gier liczbowych, loterii pieniężnych i gry telebingo objęte jest monopolem państwa (art. 5 u.g.h.), urządzanie gier cylindrycznych, gier w karty, gier w kości oraz gier na automatach może mieć miejsce jedynie na podstawie koncesji na prowadzenie kasyna gry, w zakresie gry bingo pieniężne – na podstawie udzielonego zezwolenia na prowadzenie salonu gry bingo pieniężne, a w zakresie zakładów wzajemnych – na podstawie udzielonego zezwolenia na urządzanie zakładów wzajemnych (art. 6 ust. 1–3 u.g.h.). Wymóg urządzania niektórych gier hazardowych jedynie w kasynie bądź salonie gry wyklucza zatem zupełnie legalność ich organizowania w Internecie. Działalność ta może być ponadto prowadzona jedynie w formie spółki akcyjnej lub spółki z ograniczoną

⁵ J. Ryszka: *Glosa do wyroku TS z dnia 8 września 2009 r.* Dz. Urz. C-42/07, LEX/el 2009.

odpowiedzialnością, która posiada siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (art. 6 ust. 4 u.g.h.). W przypadku wykorzystywania Internetu jako medium trudno jest niejednokrotnie zidentyfikować, analogicznie jak w przypadku *spammingu*, nie tylko lokalizację podmiotu zarządzającego grę hazardową, ale wręcz jego autentyczność. Co więcej, podmiot zarządzający gry hazardowe uiszcza także określone dani-ny publiczne, takie jak opłata za udzielenie koncesji i za udzielenie zezwoleń, opłata egzaminacyjna oraz opłata za wydanie świadectwa zawodowego, a także podatek od gier, które stanowią dochód budżetu państwa (art. 68–77 u.g.h.). Nietrudno sobie wyobrazić, że nie sposób ich ściągnąć w przypadku podmiotów w pewnym sensie wirtualnych, bez wyraźnie określonej siedziby, zarządu, prowadzonej rzetelnie księgowości itp.

Po drugie, gry hazardowe mogą być częstokroć wykorzystywane przez zorganizowane grupy i związki przestępcze w prowadzonej przez nie działalności kryminalnej, związanej w szczególności z różnego rodzaju oszustwami oraz procederem prania brudnych pieniędzy. Zwłaszcza w tym drugim przypadku trudności w zweryfikowaniu rzeczywistego poziomu środków finansowych wpływających do dyspozycji podmiotu zarządzającego gry hazardowe, jak również niemożność identyfikacji osób je wprowadzających czynią z gier hazardowych prowadzonych *on-line* idealne narzędzie do nadawania pieniądзом pochodzącym z działalności przestępczej walorów legalnie pozyskanych środków płatniczych.

Po trzecie, ich niekontrolowana ekspansja wyrządzać może szkody społeczne o wiele bardziej dolegliwe niż w przypadku pozostałych rodzajów gier hazardowych. Praktycznie nieograniczony dostęp do rozmaitych form hazardu skutkuje, zdaniem specjalistów, niepokojącym wzrostem w Polsce liczby osób, zarówno dorosłych, jak i nieletnich, uzależnionych od uczestnictwa w grach hazardowych. Niemniej jednak hazard internetowy, dostępny w stopniu znacznie wyższym, niż ma to miejsce w przypadku gier tradycyjnych, niesie ze sobą zwiększone ryzyko uzależnienia i zagrożenia właśnie dla nieletnich, jako osób mniej dojrzałych emocjonalnie od dorosłych, bardziej podatnych na pokusy, co powoduje, że w ich przypadku szybciej przekształcają się one w uzależnienie⁶. Stąd też ustawa o grach hazardowych wprowadza również ograniczenia dotyczące uczestnictwa w nich. Dotyczą one m.in. dopuszczalnego wieku uczestników gier losowych. Wstęp do ośrodków gier oraz do punktów przyjmowania zakładów, a także możliwość uczestnictwa w grach losowych (z wyłączeniem loterii fantowych i loterii promocyjnych) mają jedynie osoby, które ukończyły 18 lat (art. 27 ust. 1 i 2 u.g.h.). Polityka państwa w analizowanym obszarze obejmować musi jednak, obok kreowania narzędzi formalnoprawnych, również działania profilaktyczne, edukacyjne i terapeutyczne,

⁶ Projekt ustawy o grach hazardowych, Uzasadnienie projektu, Sejm RP VI kadencji, Druk nr 2481.

do realizacji których służyć ma, utworzony w myśl postanowień art. 88 u.g.h., Fundusz Rozwiązywania Problemów Hazardowych.

4. Prawna odpowiedzialność za nielegalne prowadzenie gier hazardowych

Prowadzenie nielegalnych gier hazardowych *on-line*, jak również naruszenie innych wymogów ich dotyczących, analogicznie jak i w przypadku gier tradycyjnych, podlega surowej odpowiedzialności prawnej, poddanej rygorowi prawa administracyjnego, karnego oraz karnego skarbowego⁷.

W myśl postanowień art. 89 ust. 1 u.g.h., karze pieniężnej podlega m.in. urządzenie gry hazardowej bez koncesji lub zezwolenia (art. 89 ust. 1 pkt 1 u.g.h.), a nawet samo uczestniczenie w grze hazardowej urządzonej bez koncesji lub zezwolenia (art. 89 ust. 1 pkt 3 u.g.h.). Karalność uczestnictwa w grach hazardowych obejmuje przy tym wszelkie nielegalnie prowadzone gry hazardowe, w szczególności te urządzone wbrew prawu *on-line*. Wysokość przedmiotowej sankcji wynosi 100% przychodu uzyskanego z urządzonej gry – w przypadku urządzania gry hazardowej bez koncesji lub zezwolenia lub w przypadku uczestniczenia w takiej grze (art. 89 ust. 2 u.g.h.).

Naruszanie ustalonych prawem zasad wykonywania działalności w zakresie gier hazardowych poddano również odpowiedzialności karnoskarbowej w rozdziale 9 ustawy z dnia 10 września 1999 r. Kodeks karny skarbowy⁸ (dalej: K.k.s.): „Przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe przeciwko organizacji gier hazardowych”. Wśród czynów zabronionych podlegających karze na gruncie przywołanego aktu normatywnego znalazły się m.in. takie, które związane są z reklamą i promocją gier hazardowych. Zgodnie z postanowieniami art. 110a par. 1 i 2 K.k.s., karze grzywny do 720 stawek dziennych podlega zatem m.in. niezgodne z przepisami prawa zlecenie lub prowadzenie reklamy lub promocji takich gier, jak np. zakłady wzajemne, które urządzone bywają *on-line*, umieszczanie reklamy takich zakładów, jak również czerpanie korzyści z ich nielegalnej reklamy lub promocji. W przypadku czynów zabronionych mniejszej wagi ich sprawca podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe (art. 110a par. 3 K.k.s.).

Oczywiste jest, że nielegalne jest także prowadzenie działań reklamowych dotyczących internetowych gier hazardowych w postaci niezamówionej informacji handlowej przesyłanej drogą elektroniczną, tj. spamu. Stanowi on zarówno wykroczenie podlegające karze grzywny w wysokości od 20 do 5 tys. zł, zgodnie z postanowieniami przepisu art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świad-

⁷ Zob. M. Czyżak: *Odpowiedzialność za nielegalne urządzenie gier...*, op. cit., s. 17–25.

⁸ Tekst jednolity DzU 2007, nr 111, poz. 765, ze zm.

czeniu usług drogą elektroniczną⁹, a ponadto uznane zostało za czyn nieuczciwej konkurencji podlegający odpowiedzialności karnoadministracyjnej na gruncie ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (art. 106 w zw. z art. 24)¹⁰.

Dodać należy, że wraz z nowelizacją ustawodawstwa karnego wymierzoną przeciwko procederowi nielegalnego urządzania gier hazardowych wśród środków karnych znanych ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny¹¹ (dalej: K.k.) znalazł się zakaz wstępu do ośrodków gier i uczestnictwa w grach hazardowych (art. 39 pkt 2d K.k.). Mowa w tym przypadku nie tylko o zakazie wstępu do obiektów, gdzie gry tego rodzaju są urządzone, ale również o zakazie uczestnictwa w nich, a zatem i zakazie uczestnictwa w grach prowadzonych *on-line*. Nie obejmuje jedynie uczestnictwa w loteriach promocyjnych, a orzeczoney może zostać w przypadku skazania za przestępstwo popełnione w związku z urządzaniem gier hazardowych lub udziałem w nich (art. 41c K.k.).

Podsumowanie

Wszechobecnej, i co do zasady korzystnej ekonomicznie i społecznie, tendencji elektroniczacji rozmaitego rodzaju usług, w tym i tych polegających na prowadzeniu gier hazardowych, towarzyszyć mogą zjawiska patologiczne. W konsekwencji nieodzowne jest wprowadzenie, proporcjonalnych do zaistniałych zagrożeń, regulacji prawnych chroniących dobra szczególnie istotne dla społeczeństwa. Jak przedstawia się realizacja tego postulatu w przypadku gier hazardowych świadczonych za pośrednictwem Internetu? Podkreślić należy, że polskie ustawodawstwo, będące pochodną przyjętego przez państwo bardzo restrykcyjnego modelu regulacji tej kategorii działalności gospodarczej, wyznacza bardzo ściśle zasady urządzania gier hazardowych, wykluczając w znacznym stopniu możliwość ich prowadzenia *on-line*. Stanowi to w szczególności konsekwencję, postulowaną przez normy prawa unijnego, ochrony niepełnoletnich przed niekorzystnym oddziaływaniem gier hazardowych, zwłaszcza tych świadczonych *on-line*.

Niemniej jednak skuteczna realizacja przez instytucje państwowe takiej polityki gospodarczej (i karnej zarazem) napotyka poważne trudności. Z jednej bowiem strony mamy w obecnej dobie do czynienia z ekspansją Internetu jako medium wymiany informacji, środka edukacji, a przede wszystkim płaszczyzny świadczenia różnego rodzaju usług, i nie sposób sobie przy tym wyobrazić tendencji odwrotnej w przypadku gier hazardowych. Z drugiej strony coraz powszechniejsze staje się

⁹ DzU 2002, nr 144, poz. 1204, ze zm.

¹⁰ DzU 2007, nr 50, poz. 331, ze zm.

¹¹ DzU 1997, nr 88, poz. 553, ze zm.

wykorzystywanie go jako narzędzia popełnienia przestępstw czy też innej kategorii deliktów podlegających odpowiedzialności prawnej, ujawnienie zaś sprawców tych czynów napotyka poważne przeszkody uwarunkowane technologicznie i związane z wirtualnym charakterem cyberprzestrzeni.

Jakie działania podejmie zatem państwo, aby okiełznać tę sferę aktywności ludzkiej? Odpowiedź wydaje się prosta i sugeruje wykorzystanie narzędzi teleinformatycznych do przeciwdziałania procederowi nielegalnego organizowania gier hazardowych *online*. Przypomnieć należy bowiem, że z uwagi na fakt, iż dotychczasowe instrumentarium środków prawnych służących do tego celu uznano za środek niewystarczający, podjęto już w swoim czasie prace legislacyjne nad „Projektem ustawy o zmianie ustawy o grach hazardowych oraz niektórych innych ustaw”¹². Zakładał on utworzenie, przy Prezesie Urzędu Komunikacji Elektronicznej, teleinformatycznego Rejestru Stron i Usług Niedozwolonych (dalej: Rejestr), do którego wpisywane byłyby adresy elektroniczne umożliwiające identyfikację stron internetowych lub innych usług zawierających m.in.: *treści umożliwiające urządzanie gier hazardowych bez udzielonego zezwolenia lub uczestniczenie w tych grach lub stanowiące niedozwoloną reklamę lub promocję albo informowanie o sponsorowaniu*. Przedsiębiorcy telekomunikacyjni wykonujący usługi w zakresie dostępu do Internetu zobowiązani byłiby natomiast m.in. do blokowania dostępu do adresów elektronicznych wpisanych do Rejestru. Wpis dokonywany byłby sądownie, na wniosek Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, wywiadu skarbowego oraz Służby Celnej. Zaniechanie wypełniania przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych obowiązków informacyjnych związanych z Rejestrem podlegałoby karze pieniężnej w wysokości do 3% przychodu ukaranego podmiotu.

Literatura

1. Czyżak M.: *Odpowiedzialność za nielegalne urządzanie gier hazardowych w polskim systemie prawnym*, „Wojskowy Przegląd Prawniczy” 2009, nr 2.
2. Ryszka J.: *Głosa do wyroku TS z dnia 8 września 2009 r.*, Dz. Urz. C-42/07, LEX/el 2009.
3. Ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny, DzU 1997, nr 88, poz. 553, ze zm.
4. Ustawa z dnia 10 września 1999 r. Kodeks karny skarbowy, tekst jednolity DzU 2007, nr 111, poz. 765, ze zm.
5. Ustawa z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną, DzU 2002, nr 144, poz. 1204, ze zm.

¹² Rządowy projekt ustawy o zmianie ustawy o grach hazardowych oraz niektórych innych ustaw, Redakcja z dnia 7 grudnia 2009 r., <http://www.mf.gov.pl>

6. Ustawa z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, DzU 2007 nr 50, poz. 331, ze zm.
7. Ustawa z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, DzU 2009, nr 201, poz. 1540.
8. Projekt ustawy o grach hazardowych, Uzasadnienie projektu, Sejm RP VI kadencji, Druk nr 2481.
9. Rządowy projekt ustawy o zmianie ustawy o grach hazardowych oraz niektórych innych ustaw, Redakcja z dnia 7 grudnia 2009 r., <http://www.mf.gov.pl>
10. Rezolucja Parlamentu Europejskiego z 10 marca 2009 r. w sprawie uczciwości gier hazardowych *on-line*, 2008/2215(INI), Dz. Urz. C 87E z 1.04.2010, s. 30–35.
11. Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 8 września 2009 r., Dz. Urz. C-42/07, LEX nr 513740.

GAMBLING IN THE INTERNET IN THE LIGHT OF POLISH LAW

Summary

The article presents the phenomenon of gambling online as a special area of economic activity which is a subject at the selected state regulatory policy. It indicates, that European and Polish law heads towards the limitation of gambling organized on the Internet. What is more, paper describes the threats connected with the negative social and criminal aspects this kind of activity and Polish legal framework counteracting them, including penal, penal-administrative and penal-fiscal responsibility, having IT tools in prospect.

Translated by Mariusz Czyżak